

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 316/2020

21.05.2020. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Златана Куртовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару К 168/18 од 19.10.2018. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 9/19 од 21.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2020. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, па **СЕ ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Новом Пазару К 168/18 од 19.10.2018. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж1 9/19 од 21.02.2019. године, у погледу правне квалификације кривичног дела тако што Врховни касациони суд кривичноправне радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика, за које му применом одредаба чл. 4, 42, 45, 54, 63, 64, 65. и 66. Кривичног законика **ИЗРИЧЕ УСЛОВНУ ОСУДУ**, тако што му утврђује казну затвора у трајању од три месеца и истовремено одређује да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од једне године, од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, док се поднети захтев **ОДБИЈА** као неоснован, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, а у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару К 168/18 од 19.10.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од три месеца и због извршеног кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од два месеца те му је изрекао условну осуду тако што му је утврдио јединствену казну затвора у трајању од четири месеца која се неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од годину дана, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање судског паушала док ће о трошковима бити одлучено, накнадно,

посебним решењем а оштећени ББ и оштећени ВВ су ради остварења имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1 9/19 од 21.02.2019. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Основног суда у Новом Пазару К 168/18 од 19.10.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 483. став 1. и 3. ЗКП, бранилац окривљеног, адвокат Златан Куртовић, поднео је захтев за заштиту законитости „због повреде закона, члан 485. став 1. тачка 1) а у вези члана 439. тачка 1) ЗКП“ уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те преиначи побијане пресуде „тако што ће одбити оптужбу према окривљеном или окривљеног на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослободити од оптужбе“.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Основано се, по оцени Врховног касационог суда, поднетим захтевом браниоца окривљеног, адвоката Златана Куртовића указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда повређен кривични закон на штету окривљеног, односно да је у погледу кривичноправних радњи које су предмет оптужбе погрешно примењен закон, с'обзиром на то да су исте погрешно правно квалификоване као кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ у реалном стицају са кривичним делом угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, чиме се суштински указује на погрешну примену закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, иако је у захтеву формално-нумерички означена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Одбрана указује да у изреци првостепене пресуде нису наведене чињенице и околности које чине обележја предметних кривичних дела и од којих зависи примена кривичног закона, посебно када је реч о кривичном делу угрожавање сигурности које ни у ком случају не може посебно егзистирати и представљати стицај са кривичним делом из члана 344. КЗ.

Одредбом члана 14. став 1. КЗ прописано је да је кривично дело оно дело које је законом предвиђено као кривично дело, које је противправно и које је скривљено, док је ставом 2. наведеног члана прописано да нема кривичног дела уколико је искључена противправност или кривица, иако постоје сва обележја кривичног дела одређена законом.

Одредбом члана 344. став 1. КЗ прописано је да кривично дело насилничког понашања чини ко грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским и безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир.

Одредбом члана 138. став 1. КЗ прописано је да кривично дело угрожавање сигурности чини ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица.

Одредбом члана 60. став 1. КЗ прописано је да ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за које му се истовремено суди, суд ће претходно утврдити казне за свако од тих дела, па ће за сва та дела изрећи јединствену казну.

Следствено изнетом, стицај кривичних дела постоји ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела, док истовременост суђења, као услов за постојање стицаја, представља вођење јединственог кривичног поступка, посебно имајући у виду да код идеалног стицаја постоји јединство догађаја.

Привидни идеални стицај кривичних дела постоји ако је учинилац једном радњом учинио више кривичних дела за која му се истовремено суди, а случајеви привидног стицаја који произлазе из међусобног односа законских описа два или више кривичних дела су однос специјалитета, однос супсидијаритета, однос консумпције и однос алтернативитета. Привидни идеални стицај по основу консумпције, на који се бранилац окривљеног, у суштини, позива постоји када је једно кривично дело садржано у другом при чему увек теже дело конзумира лакше, тако што остварење тог тежег дела обухвата и оно лакше дело које је у њему садржано.

Имајући у виду да се из списка предмета, диспозитива оптужног акта и изреке првостепене пресуде утврђује да је за оба кривична дела дат јединствен чињенични опис, то Врховни касациони суд налази да је радња кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, упућивање претње речима „је... ти мајку, ја ћу те убити“ конзумирана у радњама кривичног дела насилничко понашање које чине обележја - грубо вређање и дрско и безобзирно понашање, а описане су у преосталом делу изреке првостепене пресуде, због чега се у конкретном случају ради о једном кривичном делу и то кривичном делу насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ.

Одлучујући о кривичноправној санкцији, Врховни касациони суд је, применом одредаба члана 4, 42, 45, 54, 64, 65. и 66. КЗ окривљеном изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од три месеца и истовремено одредио да се иста неће извршити уколико окривљени у року провере од једне године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело. При одмеравању казне, Врховни касациони суд је узео у обзир тежину извршеног кривичног дела, при чему је имао у виду све околности из члана 54. КЗ, као правилно утврђене у редовном поступку. По оцени овог суда, овако изречена условна осуда је сразмерна степену кривице окривљеног АА и нужна да изрази друштвену осуду за кривично дело у питању, али и довољна за остварење прописане сврхе изрицања условне осуде у смислу члана 64. став 2. КЗ.

Надаље, Врховни касациони суд налази да се поднетим захтевом браниоца окривљеног, адвоката Златана Куртовића неосновано указује да је окривљени АА правноснажно осуђен за генусно исти догађај - која околност трајно искључује кривични прогон, јер се ради о пресуђеној ствари, а имајући у виду да је пресудама

Прекршајног суда у Новом Пазару „Пр 3897/15 од 12.08.2016. године и Пр 2-3838/15 од 05.07.2016. године“ оглашен одговорним управо због идентичних радњи.

Насупрот изнетим наводима, Врховни касациони суд налази да су радње које су предмет инкриминације у овом кривичном поступку и радње које су биле предмет инкриминације у два одвојена прекршајна поступка пред Прекршајним судом у Новом Пазару, у којима су донете правноснажне пресуде Пр2-3897/15-61 од 12.08.2016. године и Пр2-3898/15-62 од 04.04.2016. године дијаметрално различите те да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, на које се суштински указује, без нумеричког означавања, односно да се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари.

Имајући у виду да је ова повреда закона истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда дате на страни 2 и 3 другостепене пресуде, као довољне, аргументоване и јасне, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поднетим захтевом се, поред наведеног, указује и на неразумљивост изреке побијане пресуде, с`обзиром да у истој нису назначене чињенице и околности које чине обележја предметних кривичних дела и од којих зависи примена кривичног закона, чиме се суштински, без нумеричког означавања, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а како иста повреда у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости, од стране окривљеног преко браниоца, поднети захтев је у наведеном делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, члана 491. став 1. ЗКП, те члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић